

Kaarli olli ikka weel haige. Emma palwe peäle olli tohter temmale lubba andnud nattoke räkida. Kui Tawet sedda kuulda sai, olli ta rõmus. Ta istus Kaarli wodi äre, wessi tulli silmi, andis ta kahwatand pallele suud. Kaarli naeratas ja ütles: „Kül minnul aeg iggawaks läks ja meel kurw olli, et ma sulle ei woinud luggeda piiblist — iggapääw ollen ma selle pärrast murren olnud. Ennese haigusse pärrast ei olle ma mitte kurw, — et kül wanna emma iggapääw mo wodi äres nuttab — sa tead, Tawet, Jummal on mind haigeks lastnud jada ja teab ka, mis meile hea on, sepärrast ärra olle kurw.“

„Kas se hea woib olla, kui innimenne haige on?“ küsis Tawet immeks pannes.

„Jah wist, se on hea,“ ütles Kaarli, „sedda ma saan monnikord selgeste arro, haigus õppetab kannatust, juhatab Jummal pole watama, panneb mõtlema surma peäle ja teise ello peäle. Se on wägga hea, kui innimenne pattude andeksandmist õppib pal-

luma. Kes teab, kas terwe innimesel tuleb neid asjo mele.“

„Waene, waene Kaarli“, ütles Tawet, kül olleks mul hea meel, kui sa ni terwe olleksid, kui need lapsed, mis iggapääw minnust möda käiwad.“

„Ei mitte, ärra sedda ihhalda“, ütles Kaarli, „seddawisi mulle keige pärram, müdo olleks Jummal teistwisi seadnud. Jah tõeste, Tawet, Jummal teab keige pärraminni, mis sulle ja mulle heaks on. Eks sa mälleta, mis ma sulle luggesin, et ta murret peab lindude eest, kattukse peäl, ja et meie rahhus woime hingada, ta kaitseb meid. Oh kui rõmus ollen ma monnikord, kui firrifoõppetaja mind waatma tulles ja minnoga palwet peab — siis ei woi kül mailmas rõõmsamat hinge olla, kui minna ollen!“

Tawet jäi mõtlema, panni immeks selle lapsokesse kannatust ja allandamist Jummal armokäe alla — mis temma ennese sees mitte ei tundnud ollewad.